

James Patterson
& Maxine Paetro

Private
De hoofdverdachte

Vertaald door Auke Leistra en Atty Mensinga

2013
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

We dragen dit boek op aan onze liefsten,
Sue en John, Brendan en Jack.

PROLOOG

Schoten in het duister

1

Een donkere auto reed vanaf de Pacific Coast Highway de oprijlaan op van een huis aan Malibu Beach dat minstens zeven of acht miljoen dollar moest hebben gekost.

De chauffeur liet zijn raampje zakken en hield een pasje voor de lezer.

De hoge smeedijzeren hekken schoven open en de auto reed door naar de garagedeuren. De hekken gleden achter hem dicht. De chauffeur stapte uit en keek om zich heen.

Het was een blanke dertiger van gemiddelde lengte, met kort bruin haar, en hij had een spijkerjasje, een kaki broek, schoenen met rubber zolen en latex handschoenen aan. Hij zag dat het fraaie, moderne huis volkomen werd afgeschermd door struiken en schuttingen, zodat het vanaf de weg of naburige huizen niet te zien was.

Hij liep naar de voordeur en zag een beveiligingscamera die op hem was gericht, en een biometrisch paneel.

Hij liep terug naar de auto, deed een achterportier open en zei: ‘Uw eindbestemming, jongedame.’

Hij bukte zich en hees een tener gebouwde vrouw met lang zwart haar uit de auto. Ze was out, volslagen buiten bewustzijn. Rook naar rozen en zeep. Met een kreun tilde de man het slappe lichaam op en hing het over een schouder.

Toen hij weer voor de deur stond, drukte hij een wijsvinger

van de vrouw op het paneel. Het deurslot sprong open.

Ze waren binnen.

De man in het spijkerjasje deed geen licht aan. De zon kwam door de enorme raampartijen naar binnen, werd weerkaatst door de tegels op de vloer en maakte het licht genoeg om te zien wat hij zien moest.

Vanuit de hal kwam hij in een grote living met dakramen, rondlopende wanden en dito ramen die uitkeken op de oceaan. Links was een hal waardoor je bij de slaapkamer en de badkamer kwam. De man duwde de deur van de slaapkamer met zijn voet open, en toen hij bij het bed aankwam, liet hij de vrouw van zijn schouder op het blauw-wit gestreepte beddengoed glijden.

Hij legde een kussen onder haar hoofd en liep naar de vensterbank. Die klapte hij open. Er zat een metalen kist in, met daarin een Kimber .45 pistool, custom-made. De man in het spijkerjasje haalde het magazijn eruit, keek er even naar en schoof het weer terug. Het pistool was geladen.

Hij ging bij het bed staan, richtte zorgvuldig en schoot de vrouw van dichtbij in de borst. Haar lichaam maakte een schokkerige beweging, maar toen hij een tweede en een derde kogel afvuurde, bewoog ze niet meer.

De schutter pakte de telefoon die naast het bed lag. Hij toets-te een nummer in terwijl hij door het raam naar het strand keek.

De moordenaar hing op zonder iets te zeggen. Toen liep hij van de slaapkamer naar een grote wandkast in de woonkamer. Hij trok alle deurtjes open, doorzocht elk vakje en laatje, en vond ergens achterin de harddisk van het beveiligingssysteem.

Hij trok de plug eruit, stak de harddisk bij zich en verliet het huis door de voordeur. Buiten schepte hij wat mulch weg aan de voet van een bougainville die langs de schutting woekerde.

Hij begroef het pistool in de ondiepe kuil en schoof er een laagje houtsnippers overheen.

Hij stapte weer in zijn auto, startte de motor en hield het pasje opnieuw voor de lezer. Toen de hekken open waren geschoven, reed hij langzaam achteruit de vluchtstrook op. Hij verdween in noordelijke richting.

Hij dacht al aan een visrestaurant in Santa Barbara, Brophy Bros. Daar kwam hij graag. De clambar had steamers, Dungeness crab cakes en oesters in halve schelp. Hij zou er een fles bij bestellen om dit eersteklas klusje te vieren.

De schutter duwde een cd van Van Halen in de cd-speler en glimlachte, terwijl de donkere auto zich naadloos in de verkeersstroom voegde.

A.J. Romano reed het witte Transit-busje over de I-15 naar het westen, een kilometer of tweehonderd ten oosten van Las Vegas. Het busje was een recent model Ford. Aan beide kanten en op de achterdeuren stonden manden afgebeeld met rode, groene en gele groenten, met daaroverheen de woorden ZO VAN HET LAND.

Benny 'Banger' Falacci hing onderuit op de passagiersstoel, met zijn nieuwe slangenleren cowboylaarzen op het dashboard. Rudy Gee lag achterin. Het was zijn beurt in de gekoelde ruimte; hij lag met zijn slaapzak tussen de kartonnen dozen.

A.J. hield er sowieso van om 's nachts te rijden, maar helemaal in die kristalheldere nachten die je in het westen op grote hoogte hebt. Stralende sterren. Geen verkeer. Een reep asfalt die zich kilometer na kilometer uitstrekt tussen weidelanden en woestijngronden, met een donkere achtergrond van heuvels als verkreukeld pakpapier die zich in de verte verheffen.

'Ik had een stoofpot gemaakt, weet je,' zei hij tegen Banger. 'Ik had voor de verandering een keer voor haar gekookt.'

Banger brak het filter van een Marlboro, stak hem op met zijn zilveren geluksaansteker en deed het raampje open.

'Jezus,' zei Romano, en hij deed zijn raampje ook open. 'Ooit van meeroken gehoord? Je zit hier voor twee te roken.'

'We hebben vierhonderdtweeënzestig kilometer gehad,' zei

Banger. ‘Dat was de afspraak. Eén sigaret per vierhonderdvijftig kilometer.’

‘Oké.’ A.J. vertelde weer verder, nu iets harder vanwege het kabaal van de open raampjes. ‘Maar goed, ik had wat noedels gekookt, en een chocoladetaartje gebakken. Dat was lekker.’

‘Fascinerend, A.J. Klinkt heel verantwoord allemaal.’

‘Dus ik was wel vol, maar niet barstensvol. Wij naar bed, word ik om een uur of halfdrie wakker. En ik ben echt ijskoud.’

Banger plukte een sliertje tabak van zijn tong. Er zat geen cd-speler in dit busje en je had hier, zo ver van de bewoonde wereld, geen radio-ontvangst. Nog een paar uur, dan zat hij aan een blackjacktafel. Hij zou vannacht slapen in een gigantisch bed. Hij kon altijd Suzette nog bellen. Daar dacht hij nu aan, en aan wat ze allemaal wel niet te vertellen zou hebben voor hij haar uit haar slipje had. Hij kon ook naar het Sands gaan, een andere vrouw opscharrelen. Hij had het gevoel dat het weleens heel leuk kon gaan worden.

‘Ik zette de elektrische deken hoger. Maar mijn tepels waren nog zo hard als twee diamanten.’

‘Godsamme,’ zei Banger. ‘Kun je het ook ergens anders over hebben?’

‘Ik zette de verwarming op negen. Dat zijn oventemperaturen,’ zei A.J. ‘En nog steeds lig ik te klappertanden. Maar vervolgens word ik wakker en lig ik te zweten alsof ik een sprintje van een paar kilometer heb getrokken...’

‘Wat is dat?’ vroeg Banger.

‘Weet ik niet. Dat vraag ik me juist af. Speelt mijn hart op, of wat is het?’

‘Wat gebeurt dáár?’ zei Banger, en hij wees naar de rode lichtjes een eindje voor hen.

‘Die auto, bedoel je?’

‘Hij remt af.’

‘Die eikel had in Kanarraville zijn tank moeten volgooien.’

‘Rij er maar omheen,’ zei Banger.

Maar A.J. trapte op de rem. ‘Als je op deze weg zonder benzine komt te zitten, kun je wel door een beer worden opgevreten.’

Maar de auto voor hen had geen lege tank. Hij reed langzaam door, zodat de Chevrolet op de andere rijbaan, die geen lichten aan had, langzij kon komen en naast het busje kon gaan rijden.

‘Wat is dit, godverdomme?’ zei A.J. Hij keek naar de Chevrolet die pal naast hem reed, met nog geen twintig centimeter tussenruimte. ‘Wat doet die klootzak?’

‘Remmen. Remmen!’ riep Banger. ‘Rij eromheen.’

A.J. Romano claxonnerde langdurig, maar het haalde niks uit. Hun busje zat klem en werd naar de afslag naar Pintura gedirigeerd. Hij moest die auto naast hem rammen, of hij moest van de weg af.

A.J. gaf een ruk aan het stuur en schoot de afslag in, terwijl Banger onder zijn stoel naar zijn wapen zocht. Metaal knarste tegen zijn portier; het busje werd van de afslag een onverharde weg op geduwd.

‘Wel godver...’ schreeuwde Banger terwijl A.J. op de rem ging staan. Het busje maakte een slip en schoot door een hek heen, zo de fucking rimboe in. Stofwolken buiten en in de cabine benamen hun het zicht.

Autoportieren voor en achter hen werden dichtgesmeten. Banger hield zijn pistool in zijn ene hand en maakte met zijn andere de gordel los, klaar om naar buiten te stormen, maar opeens dook er een gezicht op voor zijn raampje, een of andere klootzak die hij nog nooit had gezien en die riep: ‘Handen tegen het plafond.’

A.J. deed zijn handen omhoog. ‘Banger,’ riep hij, ‘doe wat hij zegt.’

Banger bracht zijn hand met het pistool erin omhoog, tot bij

het open raam. Een lichtflits gevolgd door een knal. Banger zakte in elkaar, ademde uit en bewoog niet meer.

In gedachten schreeuwde A.J.: O god. Ze hebben Banger vermoord. Een .45 was op zijn linkeroor gericht.

‘Hoor eens,’ zei A.J. ‘Ik ken jullie niet. Ik heb niks gezien. Pak wat je hebben wilt. Ik heb zeshonderd dollar...’

A.J. hoorde het pistool niet eens afgaan. Hij stuiptrekte, maar dat was alles.

3

Een achterdeur van het busje vloog open en Rudy Giordino sprong eruit. Hij ging even door zijn rechterbeen, maar hij had op school aan football gedaan en hij had een goed gevoel voor evenwicht. Hij herstelde zich en zette het op een lopen.

Zijn hoofd bonsde, hij was flink heen en weer geschud achterin, maar zijn instincten waren intact. Hij rende onder een zwarte hemel, over de vlakke, evenwijdig aan de weg.

Zijn bloed gonsde achter zijn trommelvliezen en hij voelde nog de naschokken van de schoten.

Jezus. Er was geschoten in de cabine.

Een beroving.

Rudy Gee rende en dacht opeens aan zijn pistool, dat hij was kwijtgeraakt in de lawine van dozen achter in het busje. Hij dacht aan Marisa en Sparky en dat hij nog niet dood mocht gaan, dat hij hier niet midden in de woestijn mocht worden doodgeschoten. Hij had nog zoveel plannen. Hij was nog zo jong.

Het voelde goed om te rennen. Hij ging hard; hij hoorde bijna het gejuich op de tribune.

Achter hem stond ene Victor Spano met zijn arm tegen de zijkant van het busje geleund en richtte zijn .45. Die gast maakte het wel erg makkelijk: hij rende in een rechte lijn.

Victor haalde de trekker over en voelde de terugslag terwijl

de kogel doel trof. De man die op de vlucht was geslagen bleef staan alsof iemand hem geroepen had. Toen zakte hij op zijn knieën en viel met zijn gezicht voorover in het zand.

Victor liep naar de dode en schoot hem voor de zekerheid nog eens in het achterhoofd. Als je een pistool afschoot en niemand hoorde het, had je dan geschoten?

Ja. Zeker weten.

‘Is hij dood?’ riep Mark.

‘Hij zegt dat hij pizza met ons wil eten,’ riep Victor.

‘Kom nou maar hier. Kun je helpen met deze twee hier?’

Victor hielp de eerste twee doden in de Chevrolet te laden. Mark reed de auto achteruit naar nummer drie, en Victor en Sammy legden hem bij de andere twee.

Toen stapte Victor, zoals was afgesproken, achter het stuur van het busje en reden alle drie de auto’s weer de weg op.

Voor hem sloeg de Chevrolet af naar Panaca, Nevada. Victor Spano, een man met toekomst, reed door naar L.A., en Mark, in de Acura, naar Cedar City. Van daaruit zou Mark terugrijden naar Chicago.

Het was een goede nacht geweest. De beroving, inclusief opruimen, had bij elkaar negen minuten gekost.

Hij was tot op dit moment gefocust geweest. Nu, terwijl het busje met hoge snelheid naar L.A. reed, begon Victor Spano aan de buit te denken.

Hij was miljonair, hij was binnen.

Dit was de waanzinnigste dag van zijn leven.

DEEL 1

Ik heb het niet gedaan

1

De auto stond op het vliegveld op me te wachten. Aldo stond erbij en hield een stuk papier op waarop stond: WELCOME HOME MR. MORGAN.

Ik gaf Aldo een hand, gooide mijn tassen in de kofferbak en liet me op de zachte leren achterbank zakken. Ik had zes steden gedaan in drie dagen, en de terugreis vanaf Stockholm was een vijftientig uur durende vlucht door de hel geweest.

Ik was gevloerd. En dat was nog zacht uitgedrukt.

‘Je pakketje, Jack,’ zei Aldo en hij reikte me over de rugleuning heen een dossiermap aan. Voorop stond PRIVATE, de naam van mijn detectivebureau. Ons hoofdkantoor stond in L.A., en we hadden vestigingen in zes landen met cliënten van over de hele wereld die goed betaalden voor diensten die niet langs publieke wegen beschikbaar waren.

Ik had me de laatste tijd zorgen gemaakt dat we te snel te groot werden, dat groot niet altijd hetzelfde was als goed, en wat ik vooral wilde was dat Private meer dan goed was.

Ik borg de map van Accounting op in mijn attachékoffer en terwijl de auto de linkerrijbaan nam, opende ik mijn BlackBerry. Het aantal ongelezen berichten lag boven de honderd, dus ik koos selectief terwijl ik langs de lijst scrolde.

Het eerste mailtje was van Viviana, de beauty die vanaf Londen naast me had gezeten. Ze verkocht 3D-apparatuur voor

telefonische conferenties – niet echt must-have technologie, maar zeker interessant.

Er was een bericht van Paolo, onze chef Beveiliging in Rome, die zei: ‘Onze wanbetaler zal nooit meer betalen. Details volgen.’ In gedachten nam ik afscheid van een honorarium van tweehonderdduizend euro en keek vervolgens naar de berichten van de mensen op het hoofdkantoor.

Justine Smith, mijn vertrouweling en nummer twee bij Private, schreef: ‘Wij moeten nodig bijpraten, maatje. Ik heb de buitenlamp laten branden.’ Ik glimlachte. Hoe graag ik haar ook wilde zien, ik wilde nog liever een douche nemen en in bed duiken.

Ik stuurde Justine een antwoord en opende een berichtje van Rick Del Rio. ‘Noccia wil je spreken, die klootzak, pronto.’

Dat bericht was een klap in mijn gezicht.

Carmine Noccia was een telg van de grote maffiafamilie, capo van de afdeling Las Vegas, en mijn toevallige maat wegens een deal die ik een halfjaar eerder met hem had moeten sluiten. Sindsdien had ik hem niet meer gesproken, en daar had ik geen enkele moeite mee.

Ik tikte een kort maar krachtig antwoord, stuurde het naar Del Rio en stak mijn telefoon weer in mijn zak terwijl we mijn oprijlaan op reden. Ik pakte mijn tassen uit de kofferbak en bleef staan kijken terwijl Aldo achteruit de Pacific Coast Highway op draaide. Het ging probleemloos.

Ik hield mijn pasje voor de lezer en ging door het hek naar binnen, drukte mijn vinger op het biometrische paneeltje en betrad mijn paleisje.

Even dacht ik dat ik rozen rook, maar dat schreef ik toe aan het genoegte weer thuis te zijn.

Ik begon me uit te kleden in de woonkamer en tegen de tijd dat ik bij de badkamer was had ik alleen mijn boxersshort nog aan, die ik bij de douche uittrapte.

Ik stelde de kraan zo heet af als mijn huid kon verdragen, bleef even onder de douche staan en ging toen naar de slaapkamer. Ik drukte op de schakelaar waarmee twee lampjes aan weerskanten van het bed aanfloekten.

Een lang ogenblik bleef ik als vastgenageld op de drempel staan. Ik kon niet plaatsen wat ik zag – het sloeg helemaal nergens op. Hoe kon Colleen nou in mijn bed liggen? Haar vest was met bloed doordrenkt.

Wat was dit?!

Een smakeloze grap?!

Ik riep haar naam, en toen zat ik op mijn knieën naast het bed en drukte een paar vingers in haar hals. Haar huid was warm – maar ik voelde geen hartslag.

Colleen droeg een rok tot op de knie en een blauw vest, kleren die ik haar wel eerder had zien dragen. Haar naar rozen geurende haar lag uitgewaaierd rond haar schouders en haar violetblauwe ogen waren dicht. Ik pakte haar bij de schouders en schudde haar zachtjes door elkaar, maar haar hoofd bleef slap op het kussen hangen.

O, jezus, nee.

Colleen was dood.

Wat was er in godsnaam gebeurd?